

Кой си биле четири ангели?
Еденъ бѣше старъ свѣти Иліа,
Други бѣше старъ свѣти Никола,
А треки—отъ бѣше свѣти Јованъ,
четвѣрти—отъ бѣше свѣти Петеръ.
Долетале до две мили сестри,
Свѣта Маря, и свѣта Магдалина,
Порониле солдци по образи,
По 'убаво златно свѣто лице.
Не смее никои да 'и питатъ;
Опита ги старъ свѣти Иліа:
„Що ронете солзи по образи,
По 'убаво златно свѣто лице?
Дали ви сѣ отъ бога еднога?
Дали ви сѣ отъ рода Христянска.“
Магда крие, Маріа не крие:
„Брату мили, старъ свѣти Иліа!
Отъ бога ни ѣ свако—яко добро;
Мѣка ни ѣ одъ рода хрисянска.
Ніе бѣхме по земя Легенска,
Богъ да біеть Легенски христяни!
Не сѣ знаитъ постаро, помладо,
Не си славатъ свѣтци отъ година,
Не си дѣржатъ Петка и Неделя.
Во свѣта неделя метатъ
Лице ѣ напрашили;
На свѣта неделя печееки
Очи ѣ изгореле.
Татко иматъ като лудо дете,
Стара майка на подзе изгазиле,
Сестри иматъ, како измекарки,
Брата иматъ, како душманина,
Своя снаха, како пѣрва любя;
Кумъ кѣрщеникъ на судба сѣ тератъ;
Кѣде биле неправо судище.
Из подъ нимъ цѣрна земя горитъ,
Горитъ земя четири аршини.“
Па имъ велитъ старъ свѣти Иліа:
„Постоите сестри почакайте,
Дури ніе благо да делиме.